

Cuvânt-înainte

Lucrarea „Patrimoniul societăților comerciale” reprezintă o cercetare de tip monografic a problemelor complexe ridicate de regimul juridic al patrimoniului societăților comerciale, fiind extrem de utilă și de natură a oferi un instrument de lucru necesar atât practicienilor, cât și teoreticienilor. Tema aleasă este mereu actuală, privind un element esențial al societății comerciale și, implicit, al statutului organic al acesteia, respectiv patrimoniul, adică sursa și resursa principală a activității sale economice.

Reprezentând teza de doctorat a autoarei, lucrarea cuprinde un examen minuțios, profund și critic al reglementărilor în vigoare, al doctrinei române și străine, precum și al practicii judecătorești în materie, cercetarea întreprinsă finalizându-se cu formularea de numeroase opinii originale și de observații critice.

La elaborarea acestei lucrări a fost avută în vedere legislația publicată până la data de 18 iunie 2008, inclusiv Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale și pentru completarea Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului, publicată în Monitorul Oficial nr. 333 din 30 aprilie 2008, precum și Legea contabilității nr. 82/1991, republicată în Monitorul Oficial nr. 454 din 18 iunie 2008.

Capitolul I. Aspecte generale privind patrimoniul

Secțiunea 1. Noțiunea de patrimoniu

§1. Definiția și elementele patrimoniului

1.1. Definiția patrimoniului

1. Deși conceptul de **patrimoniu** se regăsește în multe ramuri ale dreptului, sensul și importanța acestuia sunt cel mai bine precizate în dreptul civil și în dreptul comercial.

Punctul de plecare în determinarea și definirea noțiunii de patrimoniu îl constituie **raportul juridic civil**, ca relație socială reglementată de norma juridică civilă¹⁾ și care, sub aspect structural, cuprinde următoarele elemente:

- a) **subiectele** (persoane fizice și persoane juridice) între care se stabilește raportul juridic civil;
- b) **conținutul** raportului juridic civil, alcătuit din drepturile subiective și obligațiile corelative ale părților;
- c) **obiectul** raportului juridic civil, care constă în acțiunea pe care subiectul pasiv are îndatorirea să o săvârșească sau abținerea de la săvârșirea unei acțiuni²⁾.

Dar, pentru definirea noțiunii de patrimoniu, interesează numai drepturile și obligațiile subiective patrimoniale, analizate ca un ansamblu, ca o universalitate juridică ce aparține unui subiect de drept,

---

¹⁾ *Tr. Ionașcu*, Tratat de drept civil, vol. I., Ed. Academiei RSR, București, 1967, p. 155; *C. Stătescu*, Drept civil. Persoana fizică. Persoana juridică. Drepturile reale. Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1970, p. 481-482.

²⁾ *Tr. Ionașcu*, op. cit., p. 158.

fără a se avea în vedere identitatea fiecărui drept și a fiecărei obligații în parte¹⁾.

2. Codul civil român nu cuprinde o definiție a patrimoniului, dar face referiri la această noțiune, implicit sau explicit. Astfel, art. 1718 C. civ. cuprinde cea mai generică referire la patrimoniu, și anume aceea că „Oricine este obligat personal este ținut de a îndeplini îndatoririle sale cu toate bunurile sale, mobile și imobile, prezente și viitoare”. Din dispozițiile art. 1718 se desprind următoarele **concluzii**:

a) în primul rând, creditorii unei persoane care s-a obligat față de ei au dreptul să urmărească toate bunurile debitorului, mobile și imobile, adică întregul său patrimoniu, în cazul în care acesta nu își îndeplinește obligația; acest drept al creditorilor este denumit în mod impropriu **drept de gaj general** asupra patrimoniului debitorului, pentru că, în realitate, nu este vorba de un drept de gaj, ci de un drept real asupra bunurilor determinate care compun patrimoniu²⁾. Într-adevăr, creditorii trebuie să suporte toate modificările care intervin în cadrul patrimoniului debitorului, cu excepția celor făcute în scopul fraudării lor (art. 975 C. civ.), pentru că ei nu pot împiedica pe debitor să înstrăineze cu bună-credință bunurile sale ori să le înlocuiască și nici nu pot urmări aceste bunuri odată ce au ieșit din patrimoniu debitorului. Dar, în cazul în care se urmărește executarea obligației, creditorii pot urmări toate bunurile care aparțin debitorului în acel moment, adică întregul său patrimoniu;

b) în al doilea rând, creditorii pot urmări atât **bunurile prezente**, adică acele bunuri care existau deja în patrimoniu în momentul încheierii obligației, cât și **bunurile viitoare** ale debitorului, adică acele bunuri care au intrat în patrimoniu în intervalul dintre încheierea obligației și urmărirea. Cu alte cuvinte, creditorul nu poate urmări bunurile viitoare decât în măsura în care ele devin prezente și nu poate urmări nici bunurile care nu au intrat încă în patrimoniu debitorului său ori bunurile care au ieșit din patrimoniu în momentul urmării, deoarece el nu are un drept individualizat în fiecare bun

---

¹⁾ C. Hamangiu, I. Rosetti-Bălănescu, Al. Băicoianu, *Tratat de drept civil român*, vol. I, Restitutio, Ed. All, București, 1998, p. 522; C. Bîrsan, M. Gaiță, M.M. Pivniceru, *Drept civil. Drepturile reale*, Ed. Institutul European, Iași, 1997, p. 5.

²⁾ C. Hamangiu, I. Rosetti-Bălănescu, Al. Băicoianu, *op. cit.*, p. 524.

particular, ci un simplu drept general asupra întregului patrimoniu, luat în universalitatea sa¹⁾;

c) în al treilea rând, principiile expuse la art. 1718 C. civ. se aplică numai creditorilor chirografari ai debitorului, adică acelor creditori care, potrivit art. 1719 C. civ., nu pot invoca **cauze legitime de preferință**. Creditorii chirografari ai debitorului sunt egali între ei, fiindcă, potrivit aceluiași art. 1719 C. civ., „bunurile unui debitor servesc spre asigurarea comună a creditorilor săi, și prețul lor se împarte între ei prin analogie, afară de cazul când există între creditori cauze legitime de preferință”. Astfel, în caz de insolabilitate a debitorului, creditorii chirografari vor concura toți împreună și vor suporta o pierdere parțială a creanței lor, proporțional cu valoarea creanței, fără ca anterioritatea unei creanțe față de celelalte să fie motiv de preferință de plată²⁾.

3. Codul civil se referă explicit la noțiunea de patrimoniu în art. 781 și art. 784, care reglementează **separația de patrimonii**. Legea recunoaște dreptul creditorilor persoanei decedate de a împiedica o confuzie a patrimoniului lăsat de cel decedat cu patrimoniul propriu al moștenitorilor săi. Aceștia pot cere „în orice caz și în contra oricărui creditor separația patrimoniului defunctului de acela al eredelui”, în timp ce „creditorii eredelui nu pot cere separația patrimoniului în contra creditorilor succesiunii”. Totodată, art. 1743 alin. (1) C. civ. dispune: „Creditorii și legatarii, care cer separația patrimoniului defunctului, conservă privilegiul lor asupra imobilelor succesiunii în fața creditorilor erezilor sau reprezentanților defunctului, prin inscripția acestui privilegiu, în termen de șase luni de la data deschiderii succesiunii”. La alin. (2) al aceluiași articol se mai precizează că, atât timp cât acest termen nu a expirat, „nici o ipotecă stabilită de către erezii sau reprezentanții defunctului asupra acelor bunuri spre prejudiciul creditorilor sau legatarilor succesiunii nu poate avea efect”.

4. În materia **contractului de societate civilă**, prevederile art. 1499-1531 C. civ. se referă la patrimoniul societăților civile, chiar dacă termenul de patrimoniu nu este expres menționat. Astfel, aporiturile asociațiilor, drepturile și obligațiile contractate ulterior constituirii societății formează – în raporturile dintre asociați – un patri-

---

¹⁾ C. Hamangiu, I. Rosetti-Bălănescu, Al. Băicoianu, op. cit., p. 525.

²⁾ *Ibidem*.

moniu propriu al societății, distinct de cel al fiecăruia dintre ei. Chiar dacă societatea civilă nu are personalitate juridică și deci nu este subiect de drept, ea își poate realiza scopurile pentru care s-a constituit numai dacă dispune de un patrimoniu¹⁾. Potrivit art. 1530 C. civ.²⁾, acest patrimoniu este asimilat indiviziunii succesorală, ceea ce presupune proprietatea comună pe cote-părți a asociațiilor asupra universalității și asupra fiecărui bun din universalitate. Asimilarea cu indiviziunea succesorală nu îi împiedică pe coindivizari să încheie între ei un contract de societate civilă pentru realizarea scopului patrimonial comun propus. În acest caz, indiviziunea succesorală încetează (cu rezerva art. 1530 C. civ.), raporturile dintre societari cu terții fiind guvernate de regulile prevăzute de lege pentru contractul de societate³⁾.

5. Alte dispoziții interesând noțiunea de patrimoniu sunt cuprinse în Decretul nr. 31/1954 privitor la persoanele fizice și persoanele juridice. Articolul 26 lit. e) prevede că printre elementele constitutive ale persoanei juridice figurează și patrimoniul propriu, care este distinct atât față de patrimoniul altor persoane juridice, cât și față de patrimoniul fiecărei persoane (fizice sau juridice) care intră în „colectivul său”⁴⁾. La alineatul final al art. 41 din Decretul nr. 31/1954 se mai precizează că „divizarea se face prin împărțirea întregului patrimoniu al persoanei juridice”, iar potrivit art. 42, „persoana juridică nu încetează a avea ființă în cazul în care o parte a patrimoniului ei se desprinde și se transmite (...)”. La art. 47 din același decret, se dispune modul de împărțire a patrimoniului în cazul divizării persoanei juridice.

---

¹⁾ *Fr. Deak*, Tratat de drept civil. Contracte speciale, Ed. Actami, București, 1999, p. 473.

²⁾ Potrivit art. 1530 C. civ., „La împărțirea averii societății între asociați se aplică regulile relative la împărțirea eredității, la forma acestei împărțiri și la obligațiile ce rezultă între erezi”.

³⁾ *Fr. Deak*, op. cit., p. 473.

⁴⁾ *Gh. Beleiu*, Drept civil român. Introducere în dreptul civil. Subiectele dreptului civil, ed. a 6-a revăzută și adăugită de *M. Nicolae și P. Trușcă*, Casa de editură și presă „Șansa” SRL, București, 2000, p. 398.

6. Deoarece nu există o definiție legală a patrimoniului, în doctrină au fost formulate mai multe definiții, noțiunea de patrimoniu fiind analizată atât din punct de vedere economic, cât și juridic.

În **sens economic**, patrimoniul desemnează totalitatea bunurilor ce constituie averea unei persoane. Definiția prezentată este corectă din punct de vedere juridic, dacă prin bun înțelegem atât lucrurile materiale ce compun averea unei persoane, cât și toate drepturile cu conținut economic pe care le are acea persoană. Această definiție nu este însă completă, pentru că nu cuprinde și obligațiile titularului patrimoniului¹⁾.

În **sens juridic**, prin patrimoniu se înțelege totalitatea drepturilor și obligațiilor cu conținut economic, evaluabile în bani, care aparțin unei persoane²⁾.

Accentuându-se ideea că patrimoniul este o sumă de valori, și nu un ansamblu de lucruri materiale, unii autori definesc patrimoniul ca fiind expresia contabilă a tuturor puterilor economice aparținând unui subiect de drept³⁾. Într-o altă definiție a patrimoniului, acesta este înfățișat ca o universalitate a raporturilor de drept, care au același subiect activ și pasiv, în măsura în care aceste raporturi sunt evaluabile în bani prin efectul lor final, distincte fiind de bunurile la care se referă⁴⁾. Astfel, în definiția patrimoniului a fost introdus raportul de drept, autorul plasând conceptul de patrimoniu în poziție intermediară, între persoane, ca subiecte ale raporturilor juridice, și bunuri, care reprezintă obiectul acestora. O altă definiție a patrimoniului cuprinde nu numai totalitatea drepturilor și obligațiilor având valoare economică, ci și „bunurile la care se referă aceste drepturi, aparținând unei persoane ale cărei nevoi sau sarcini este

---

¹⁾ C. Hamangiu, I. Rosetti-Bălănescu, Al. Băicoianu, op. cit., p. 521.

²⁾ G. Plastara, La notion juridique du patrimoine, thèse, Paris, 1903; M. Planiol, G. Ripert, Traité pratique de droit civil français, vol. I, Paris, 1926, n. 2194; Fr. Gény, Méthode d'interprétation et sources en droit privé positif, 1899, p. 126; C. Hamangiu, I. Rosetti-Bălănescu, Al. Băicoianu, op. cit., p. 521; Tr. Ionașcu, op. cit., p. 210; G.N. Luțescu, Teoria generală a drepturilor reale, București, 1947, p. 20; C. Stătescu, C. Bîrsan, Dreptul civil. Drepturile reale, București, 1988, p. 5; L. Pop, Dreptul de proprietate și dezmembrămintele sale, Ed. Lumina Lex, București, 1996, p. 7.

³⁾ G.N. Luțescu, op. cit., p. 21.

⁴⁾ I. Miclescu, Curs de drept civil, Restitutio, Ed. All Beck, București, 2000, p. 216.

destinat să le satisfacă¹⁾. Această definiție este criticată în literatura de specialitate²⁾, deoarece, având în vedere faptul că în terminologia Codului civil drepturile patrimoniale sunt considerate ca fiind bunuri, s-ar ajunge la dublarea patrimoniului sub raportul bunurilor care îl compun și nu s-ar ține seama de faptul că patrimoniul, fiind o sumă de valori, este distinct de bunurile care îl compun.

În concluzie, patrimoniul se reduce la ansamblul drepturilor și obligațiilor unei persoane, care au sau reprezintă o valoare pecuniară sau economică, adică se pot evalua în bani³⁾, fiind asemănat⁴⁾ unui adevărat recipient, al cărui conținut poate fi supus unei permanente fluctuații, fără ca existența recipientului să fie afectată.

1.2. Elementele patrimoniului

7. Sub aspect juridic, patrimoniul cuprinde un **activ**, format din toate drepturile patrimoniale, și un **pasiv**, alcătuit din obligațiile evaluabile în bani. Trebuie să precizăm că activul patrimonial nu trebuie confundat cu întregul patrimoniu, care există chiar și în cazul în care pasivul este mai mare decât activul.

Drepturile patrimoniale care formează activul patrimoniului sunt grupate în drepturi reale (*iura in re*) și drepturi de creanță (*iura ad rem*). **Drepturile reale** sunt acele drepturi pe care o persoană le exercită asupra unui bun în mod direct și personal, adică acele drepturi care creează un raport imediat și direct între lucru și persoană⁵⁾. **Drepturile de creanță** sunt acele drepturi subiective patrimoniale în temeiul cărora titularii (creditorii) pot pretinde subiectelor pasive ale raporturilor juridice (debitorii) să efectueze o anumită prestație, adică să îndeplinească o obligație de a da, a face sau de a nu face⁶⁾.

---

¹⁾ Tr. Ionașcu, S. Brădeanu, *Drepturile reale principale în Republica Socialistă România*, Ed. Academiei, București, 1978, p. 13.

²⁾ C. Stătescu, C. Bîrsan, op. cit., p. 5.

³⁾ C. Hamangiu, I. Rosetti-Bălănescu, Al. Băicoianu, op. cit., p. 522.

⁴⁾ C. Stătescu, op. cit., p. 484.

⁵⁾ Aubry et Rau, *Cours de droit civil français*, 5e éd., vol. II, Paris, 1917, p. 72, în C. Hamangiu, I. Rosetti-Bălănescu, Al. Băicoianu, op. cit., p. 526; Tr. Ionașcu, op. cit., p. 196; A. Ionașcu, *Drept civil. Partea generală*, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1963, p. 46.

⁶⁾ Tr. Ionașcu, op. cit., p. 202; C. Hamangiu, I. Rosetti-Bălănescu, Al. Băicoianu, op. cit., p. 526; A. Ionașcu, op. cit., p. 47.

La rândul lor, drepturile reale se împart în **drepturi reale principale**, din categoria cărora fac parte dreptul de proprietate, uzufructul, uzul, abitațiunea, servitutea, și **drepturi reale accesorii**, în care se includ gajul, ipoteca și privilegiile. Drepturile reale sunt drepturi absolute, pentru că sunt opozabile tuturor și conferă titularului un drept de urmărire și un drept de preferință¹⁾. Aceste drepturi sunt limitate ca număr, neputându-se crea asemenea drepturi în afara celor prevăzute de lege²⁾.

Spre deosebire de drepturile reale, drepturile de creanță sunt relative, fiindcă o persoană nu poate avea un drept de creanță decât împotriva uneia sau mai multor persoane determinate și limitate ca număr³⁾. De asemenea, drepturile de creanță nu sunt limitate ca număr, pentru că pot avea ca obiect orice fapt al omului⁴⁾. În funcție de obiectul lor, drepturile de creanță, denumite și obligații, se pot grupa în obligații de **a da**, obligații de **a face** și obligații de **a nu face**. Obligațiile de a da sunt acele obligații prin care debitorul se obligă să transfere sau să constituie în favoarea creditorului un drept de proprietate sau un alt drept real⁵⁾. Obligațiile de a face au drept obiect orice fapt pozitiv al debitorului, cu excepția transferării unui drept real; prin fapt pozitiv se înțelege atât un fapt material, cât și un fapt juridic⁶⁾. Obligațiile de a nu face au ca obiect să împiedice pe debitor să facă un lucru pe care debitorul l-ar putea face dacă nu s-ar fi obligat să se abțină de a-l face⁷⁾.

În afara drepturilor reale și a drepturilor de creanță, din categoria drepturilor patrimoniale fac parte și acele **drepturi intelectuale** pe care un om le are asupra produsului inteligenței și talentului său⁸⁾.

---

¹⁾ *Ibidem*.

²⁾ *Tr. Ionașcu*, op. cit., p. 197; *A. Ionașcu*, op. cit., p. 48.

³⁾ *C. Hamangiu, I. Rosetti-Bălănescu, Al. Băicoianu*, op. cit., p. 528; *Tr. Ionașcu*, op. cit., p. 202.

⁴⁾ *C. Hamangiu, I. Rosetti-Bălănescu, Al. Băicoianu*, op. cit., p. 529.

⁵⁾ *C. Hamangiu, I. Rosetti-Bălănescu, Al. Băicoianu*, op. cit., vol. II, p. 315.

⁶⁾ *Idem*, p. 316.

⁷⁾ *C. Hamangiu, I. Rosetti-Bălănescu, Al. Băicoianu*, op. cit., vol. II, p. 316.

⁸⁾ *Idem*, vol. I, p. 531.

8. Din punct de vedere economic, activul patrimonial poate fi împărțit în capital și venituri¹⁾. **Capitalul** reprezintă expresia valorică a unor bunuri ce fac din parte din patrimoniul unei persoane. El poate fi productiv, adică producător de venituri – un imobil a fost închiriat și produce chirii, un număr de acțiuni reprezentând participarea la constituirea capitalului social al unei societăți comerciale și care va produce dividende, un număr de obligațiuni cumpărate de la o societate comercială care le-a emis și care produc dobândă, o sumă de bani împrumutată unei anumite persoane care și ea produce dobândă – sau neproductiv, cum ar fi o bibliotecă de cărți, un imobil locuit de proprietar etc. **Veniturile** reprezintă resurse periodice care sunt realizate de o anumită persoană și care fac să intre în patrimoniu valori apreciabile în bani, cu origine diferită. Astfel, ele pot consta în sume de bani obținute prin exploatarea unui bun productiv, cum ar fi chiriile încasate prin închirierea unui imobil, dividende produse de acțiunile unei societăți comerciale, sume de bani sau produse obținute prin practicarea unei profesii, salariul etc.

9. **Datoriile** ce formează pasivul patrimonial pot avea ca obiect un capital – de exemplu, o sumă de bani care a fost împrumutată de cineva și care trebuie restituită – sau venituri – dobânda ce trebuie plătită la suma ce a fost împrumutată.

1.3. Fundamentul juridic al patrimoniului

10. În încercarea de a explica fundamentul juridic al patrimoniului, în doctrină s-au conturat două concepții, și anume concepția personalistă a patrimoniului, care confundă patrimoniul cu însăși personalitatea, și concepția patrimoniului de afecțiune, care detașează patrimoniul de personalitate, considerându-l o masă de bunuri afectate unui scop.

Adepții²⁾ **teoriei patrimoniului personalitate** consideră că între persoană și patrimoniu există o strânsă legătură, încât patrimoniul împrumută caracterele esențiale ale personalității. Potrivit acestei concepții, patrimoniul, în expresia sa cea mai înaltă, este însăși perso-

---

¹⁾ A se vedea C. Bîrsan, *Drept civil. Drepturile reale principale*. Ed. All Beck, București, 2001, p. 7-8.

²⁾ *Aubry et Rau*, op. cit., p. 573, în C. Hamangiu, I. Rosetti-Bălănescu, Al. Băicoianu, op. cit., vol. I, p. 521.

nalitatea omului în raporturile sale cu obiectele exterioare, însăși puterea sa juridică, considerată în mod absolut și eliberată de orice limită de timp și spațiu¹⁾.

Pe de altă parte, autorii moderni²⁾, adepți ai **teoriei patrimoniului de afectățiune**, critică teoria personalistă, susținând că patrimoniul nu trebuie confundat cu personalitatea juridică, ce este o noțiune abstractă, spre deosebire de patrimoniu, care trebuie să rămână o noțiune mai concretă, mai aproape de realitatea contingentă. În această concepție, ideea de persoană este înlocuită cu aceea de scop, astfel că patrimoniul apare ca o realitate, și nu ca o entitate abstractă. Patrimoniul trebuie separat de personalitatea juridică, o persoană putând avea mai multe patrimonii sau fracțiuni de patrimonii. Ideea de afectățiune se opune intrării în patrimoniu a bunurilor viitoare; patrimoniul cuprinde numai bunurile și drepturile dobândite în prezent; datoriile care fac parte din patrimoniu sunt cele în legătură directă și imediată cu bunurile, deci cu destinația economică și socială a patrimoniului³⁾.

11. Adepții teoriei patrimoniului de afectățiune au adus o serie de critici concepției personaliste, având în vedere următoarele aspecte:

a) în primul rând, o persoană are un patrimoniu nu pentru că aceasta este o emanație a personalității, ci pentru că orice persoană poate avea un minim de bunuri, iar aceasta nu exclude existența unor fracțiuni de patrimonii independent de persoana titularului;

b) în al doilea rând, dacă patrimoniul se confundă cu personalitatea omului, el nu mai este conceput ca un ansamblu de drepturi și obligații ce aparțin unei persoane, ci ca aptitudinea de a le avea. Astfel, patrimoniul este o formă goală care există independent de conținutul său⁴⁾;

c) în al treilea rând, persoanele au un patrimoniu pentru că acesta este o totalitate de drepturi și obligații, și nu din cauză că este un atribut al personalității. Și regula că o persoană poate avea numai un singur patrimoniu este inexactă, deoarece se cunosc anumite cazuri în care există fracțiuni de patrimoniu sau mase de bunuri cu o afec-

---

¹⁾ *Aubry et Rau*, op. cit., p. 334.

²⁾ *G. Marty, P. Raynaud*, *Droit civil*, Paris, 1956, p. 431; *Fr. Gény*, op. cit., p. 126; *G. Plastara*, op. cit.; *Tr. Ionașcu, S. Brădeanu*, *Dreptul de proprietate socialistă și alte drepturi reale principale de tip nou în dreptul Republicii Populare Române*, Ed. Științifică, București, 1964, p. 18.

³⁾ *G.N. Lușescu*, op. cit., p. 31.

⁴⁾ *Tr. Ionașcu, S. Brădeanu*, op. cit., p. 18.